

Győri Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság
Bf.102/2014/5. szám

A Győri Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2015. április 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2014. november 4. napján kihirdetett B.244/2014/15. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A könnyű testi sértés vétségeként (Btk. 164.§ (1), (2) bekezdés) értékelt cselekményt emberölés büntette kísérletének (Btk. 160.§ (1) bekezdés) minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során 10.000 (tízezer) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék a 2014. november 4. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozott és kihirdetett, B.244/2014/15. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki életveszélyt okozó testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat), valamint könnyű testi sértés vétségében (Btk. 164.§ (1) és (2) bekezdés). Ezért a terheltet halmazati büntetésül 6 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre és 5 év közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte, beszámította az általa előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe, megállapította a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontját, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, egyúttal a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a büntetőeljárás folyamán felmerült bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője enyhítés érdekében terjesztett elő jogorvoslati kérelmet.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.328/2014/1-I. számú átiratában a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést alaptalannak ítélve rámutatott arra, hogy az első fokon eljáró bíróság a büntetőeljárási szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, a tényállást túlnyomó részben megalapozottan állapította meg, az csupán az egyes sértettek sérüléseit eredményező vádlotti erőbehatások jellemzőivel egészítendő ki.

Az ügyészi álláspont szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok szükséges mértékű értékelését és megfelelő elemzését a törvényszék elvégezte, helyesen következtetett a tényállásból a terhelt büntetőjogi felelősségére, részben tévedett azonban a bűncselekmények minősítésekor.

Utóbbi körben helyesen ismerte fel, hogy **1. sértett** esetében az önkéntes eredmény elhárítás folytán a terhelt az élet kioltására irányuló cselekmény kísérletéért nem vonható felelősségre, pusztán a maradék cselekményben, ugyanakkor a tényállásból következően **2. sértett** vonatkozásában sem önkéntes eredmény elhárításról, sem pedig önkéntes elállásról nem lehet szó, nem indult el olyan okfolyamat, illetőleg nem következett be olyan eredmény, amelyet a vádlottnak el kellett, el lehetett volna hárítania. A vádlotti támadás az édesanyja tekintetében is alkalmas volt a halálos eredmény előidézésére, utóbbi elmaradása kizárólag a véletlennek köszönhető, a vádlott ezen cselekményét tehát emberölés büntette kísérleteként kell értékelni.

A büntetés kiszabása körében az enyhítő körülmények korrekcióját tartotta szükségesnek, álláspontja szerint azonban összességében arányos büntetés került a vádlottal szemben alkalmazásra, annak enyhítése indokolatlan.

A fentiek szerint a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölését, a tényállás fentebb részletezettek szerinti kiegészítését, a büntetés kiszabási tényezők korrekcióját követően a **2. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekményt érintő minősítés tekintetében az elsőfokú ítélet megváltoztatására, egyebekben annak helybenhagyására tett indítványt.

A terhelt a Győri Ítéltáblához intézett írásbeli beadványában a büntetőeljárás során beismert bűncselekmények okaival összefüggésben a családi problémákra, a családtagok egymás közötti vitáira, kölcsönös sértegetéseire, az anyagi gondok felmerülésére és az emiatt felhalmozódó feszültségre hivatkozott. Megbánását hangoztatva arra is rámutatott, hogy az elsőfokú eljárás során sok terhére szóló, bizonyítatlan állítás hangzott el, amelynek nem volt valóságalapja.

Elismerve, hogy a történetekhez részben az italozó életmódja vezetett, hangsúlyozta az e téren időközben bekövetkezett pozitív változásokat, a bv-intézetben megtalálta a helyes utat, önismereti és konfliktuskezelő programban vett részt és épület karbantartói szakmát is szerzett.

A másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a terhelt védője az elsőfokú tárgyaláson elhangzottakkal egyezően a szabadságvesztés tartamának mérséklésére irányuló fellebbezését fenntartotta.

Egyetértve az elsőfokú bíróság által alkalmazott minősítéssel nem osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, miszerint a **2. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekmény tekintetében az emberölés büntette kísérlete megállapításának van helye. Nem értett egyet ugyanis azzal, hogy a vádlott édesanyja tekintetében nem történt volna önkéntes eredmény elhárítás, hiszen az ítélet 3. és 6. oldala is tartalmazza, hogy a vádlott mindkét sértetre

vonatkozóan kérte az orvosi ellátást, a mentők közreműködését, így mindkét sértett tekintetében a súlyosabb eredmény elhárítására törekedett. Rámutatott arra is, hogy a vonatkozó szakértői vélemény is feltételes módon fogalmazott, **2. sértett** esetében pusztán az életveszélyes sérülés kialakulásának lehetőségét hangsúlyozta. A körülményekből megállapíthatóan azonban a vádlott szándéka nem irányult egyik esetben sem emberi élet kioltására, az ilyen irányú minősítésnek nincs meg a jogalapja.

Fentiekén túl a fellebbviteli főügyészégi átirat általa vélt ellentmondására hívta fel a figyelmet, emellett kiemelve azt is, hogy védence elsődleges szándéka a társadalomba történő mielőbbi visszailleszkedés, a gyermekével történő kapcsolattartás helyreállítása, ennek érdekében a bv-intézetben további szakképesítést is szerzett, több irányú tréningen is részt vett. A bv-intézeten belül és kívül is hasznos munkát végez, tettét megbánta.

A büntetés kiszabásával összefüggésben - az elsőfokú ítéletben foglaltakkal összhangban - módot látott a terhelti személyiségzavar, illetőleg a sértetti közrehatás enyhítő körülményként történő súlyozott figyelembe vételére, s mindezekre is tekintettel a kiszabott büntetés enyhítését tartotta indokoltnak.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásbeli indítványában foglaltakat változatlanul fenntartotta, hangsúlyozta, hogy a terhelti részleges önkéntes eredmény elhárítás hiányában az életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett, több ember sérelmére megvalósított emberölés büntettének kísérlete lenne a megfelelő minősítés. A súlyos eredmény elhárításában azonban a vádlottnak fontos szerepe volt, és az önkéntes eredmény elhárításra a nevelőapa esetében lehetőség is adódott, volt olyan eredmény, amely reális bekövetkezését el lehetett hárítani. Utóbbi esetben tehát emberölés büntettének kísérletéért a vádlottat nem lehet felelősségre vonni, csak a maradék bűncselekményben.

Az édesanyja 8 napon belül gyógyuló sérülései tekintetében is vizsgálni kell azonban, hogy a vádlott szándéka erre az eredményre terjedt-e ki, vagy ezen túlterjedt. Összességében megállapítható, hogy ugyanolyan elkövetési magatartást, ugyanolyan módon, ugyanazzal az eszközzel tanúsította a terhelt mindkét sértett esetében, az ölési szándék az édesanyja tekintetében is aggálytalanul megállapítható, kizárólag a véletlenül múlt a jóvátehetetlen eredmény bekövetkezésének elmaradása, ez esetben azonban nem volt olyan eredmény, amelyet el kellett, el lehetett volna hárítani, így az elsőfokú bíróság által alkalmazott enyhébb minősítésnek nincs alapja.

Mindemellett azon vádlotti magatartást, hogy a bűncselekmény után a szüleit lefektette, mentőt hívott - ha már mindezt az édesanyja vonatkozásában a minősítés körében nem lehet értékelni - a büntetés kiszabása körében kell nyomatékos enyhítő körülményként figyelembe venni.

Álláspontja szerint a vádlotti személyiségzavart és sértetti közrehatást az ügyben enyhítő körülményként nem lehet figyelembe venni, a kiszabott büntetés ugyan nem eltúlzottan enyhe, annak további mérséklése azonban semmiképpen nem indokolt.

Mindenben fenntartva az írásbeli álláspontját, a minősítés megváltoztatásán túlmenően az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseinek helybenhagyását indítványozta.

Utolsó nyilatkozatukban a sértettek részint arra hívták fel a figyelmet, hogy a fellebbezéssel támadott ítéletben több valótlán ténymegállapítás is szerepel, másrészt a vádlott által okozott

sérülés jellege tekintetében tettek előadásokat, a terhelt az utolsó szó jogán arra hivatkozott, hogy egyik sértettet sem akarta megölni, továbbá elnézést kért a sértettektől a cselekménye miatt.

Hangsúlyozta, hogy a történetek hamis beállítása miatt a bv-intézetben anyagiylkosként kezelték, a bánásmód ellenére változtatott a szemléletén, tanfolyamokat végzett, a bv-intézetben kőművesként foglalkoztatják.

Az ítélet tábla a vádlott és védője által enyhítés végett előterjesztett fellebbezést nem találta alaposnak, a fellebbezési főügyészség indítványa a bűnösség megállapítása körében, a kapcsolatos minősítés tekintetében az alábbiak szerint megalapozott.

A fellebbezésekre figyelemmel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint. Ennek során az ítélet tábla nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy megalapozatlansági hibát, amely akadályát képezte volna az ítélet érdemi másodfokú felülbírálatának.

Az első fokon eljáró bíróság a perrendi szabályok betartása mellett, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást.

A tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a megalapozott tényállás megállapításához szükséges volt. A feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta. Foglalkozott azokkal az adatokkal és körülményekkel, amelyek az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében az érdemi kérdések megnyugtató tisztázásához szükségesnek mutatkoztak. Felsorakoztatta és egymáshoz kapcsolta azokat, az esetenként több vonatkozásában is ellentmondásos bizonyítékokat, amelyek egymásra figyelemmel történő értékeléséből kiolvasható, hogy mire alapozta az adott tényállásrészeket.

Az első fokon eljáró bíróság tényállási elemenként felsorolta a rendelkezésre álló releváns bizonyítékokat, amelyeknek gerincét a terhelt felelősségét részben beismerő, egyöntetű vallomásai, az eljárás során kihallgatott tanúk előadásai, a nyomozati szakban beszerezett szakértői típusú bizonyítékok, a sértettekkel kapcsolatos igazságügyi orvos-szakértői vélemények tartalma, a vérvételi jegyzőkönyvek és ahhoz kapcsolt orvos-szakértői vélemények megállapításai, az igazságügyi pszichiáter szakértői vélemény adatai, a rendőri jelentések tartalma, a terhelti bejelentéssel kapcsolatos telefonbeszélgetések szövege, a szemlejegyzőkönyv adatai és a csatolt fényképmelléklet által tanúsított körülmények képezték. Mindezeket az elsőfokú bíróság számba vette, megfelelően részletezte és megkísérelte a fennálló ellentmondásokat feloldani. A rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen, egymásra is tekintettel, a bizonyító erejük mérlegelése útján értékelte, gondolatmenetével a másodfokon eljáró bíróság is egyetértett.

Az ítéleti tényállás lényegi elemeivel összefüggésben a törvényszék részletesen értékelte a vádlotti védekezést, azt helytállóan vetette össze a sértetti, döntő részben konzekvens tartalmú előadásokkal, és helytálló indokolást fűzött a rendelkezésre álló, hitelt érdemlő bizonyítékok által cáfolt terhelti hivatkozások elvetéséhez és annak helyénvaló okaihoz.

Fentiek mellett megfelelő körben és alaposan tett eleget a tanúkihallgatási kötelezettségének, megalapozottan mutatott rá arra, hogy a sértetti vallomások között pusztán az ügy érdeméhez nem tartozó, az egyidejű vádlotti vipera használatával kapcsolatos tényelem tekintetében volt

feltárható elhanyagolható és az érintettek szavahihetőségét nem érintő ellentmondás. Összességében sem tévedett a törvényszék azon értékelő tevékenysége során, amikor a bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelésével az eljárás során lényegileg mindvégig következetesen nyilatkozó sértetti előadásokat tekintette irányadónak az ítéleti tényállás megállapításakor. Részletesen és meggyőzően indokolta, mely megfontolások és mérlegelési szempontok alapján fogadta el alapvetően a vádlott túlnyomó részbeni ténybeli beismerésében foglaltakat, illetőleg annak is megfelelő okát adta, hogy a terhelti hivatkozások egyéb, hitelt érdemlő bizonyítékok által aggálytalanul cáfolt részeit mennyiben és milyen okokból vetette el. A terhelti nyilatkozatokat a sértetti előadásokkal, valamint az okirati bizonyítékokkal és a szakértői vélemények tartalmával is összevetve helytállóan jutott arra a következtetésre, miszerint a történeti tényállás alapvetően a sértettek tanúvallomásai és az azokat részben-egészben alátámasztó egyéb bizonyítékok alapján állapítandó meg - ideértve a vádlotti részbeni beismerő vallomást is.

A logikai szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenysége eredményeként megállapított ítéleti tényállás tehát összhangban áll a döntő mértékben okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így túlnyomórészt a felülbírálat során is irányadó volt, az csupán az iratok tartalma alapján az alábbiak tekintetében szorult helyesbítésre a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontjában foglaltak alkalmazásával:

Az ítélet tábla a terhelt személyi adatait az ítéleti tényállás integráns részének tekintve az elsőfokú ítélet Indokolásának 2. bekezdését az Indokolás 3. bekezdéseként kezeli, ilyen módon küszöbölve ki az első fokon eljáró bíróság által vétett ítéletszerkesztési hibát.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 3. oldalának 6. bekezdésében foglaltakat az elsőfokú ítélet 6. oldalának 2. bekezdésében írtaknak megfelelően azzal egészíti ki, hogy 1. sértett által elszenvedett sérülések éllel, hegygel bíró eszközzel okozott, szúrvametszett elváltozások voltak, amelyeket **kis-közepes erővel** az eljárás során lefoglalt késsel a terhelt **okozta**, ezen kiegészítéssel a másodfokú bíróság az ítélet indokolás részéből a tényállási részbe emelte át a releváns tényállás megállapításához nélkülözhetetlen ezen ténymegállapítást.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 4. oldalának 2. bekezdését a rendelkezésre álló igazságügyi orvos-szakértői vélemény megállapításai alapján azzal egészíti ki, hogy egyrészt **2. sértett** sérüléseit **kis erejű erőbehatások** okozták, másrésztől nevezett sértett sérülései nem eredményeztek életveszélyes állapotot, orvosi ellátás hiányában sem vezettek volna életveszélyes következmények kialakulásához. Mindezen következmények elmaradása azonban kizárólagosan a fennálló körülmények szerencsés összjátékán, a véletlenül múlt.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 4. oldalának 3. bekezdésében foglaltakat azzal a megállapítással egészíti ki, hogy a csecsnnyúlvány előtti nyakterületen az elkövetés eszközével a terhelt által leadott szúrás önmagában is alkalmas volt halálos következmények előidézésére, a halálhoz vezető okfolyamat elindítására.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet indokolás részét, az 5. oldal 6. bekezdésében foglaltakat az ítéleti tényállásban írtaknak megfelelően azzal pontosítja, hogy a helyszínen az elkövetés eszközeként nem egy 20,5 cm, hanem 21 cm pengehosszúságú konyhakést találtak fel és foglaltak le, mindezt a nyomozati iratok között rendelkezésre álló fényképmelléklet által tanúsított körülmények és mérések aggálytalanul igazolják.

A fentiek szerinti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az ítéleti tényállás már teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ilyen módon az ítélet tábla a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint a kiegészített és helyesbített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

A fentiek szerint megalapozott tényállás alapján az első fokon eljáró bíróság helyesen vont következtetést **vádlt** bűnösségére, azonban a terhére rótt bűncselekmények minősítésekor részben tévesen foglalt állást.

A törvényszék helytállóan ismerte fel, hogy a terhelt által használt eszköz jellege, a konkrét elkövetési mód, a támadott testtájékok, valamint a létrejött sérülések alapján is aggálytalanul megállapítható módon **vádlt** aktuális szándéka az édesanyja és a nevelőapja életének kioltása volt, a terhelt által **2. sértettel** szemben végrehajtott cselekménysor az összes fennálló körülményre, elsősorban az elkövetés eszközére és a támadott testtájékokra, annak gyakoriságára figyelemmel nyilvánvalóan ugyancsak alkalmas volt halálos eredmény létrehozására, a vádlott ugyanolyan módon és jelleggel támadta az édesanyját, mint a nevelőapját. Az előbbi esetben az élet elvételével járó eredmény, illetőleg az ahhoz vezető okfolyamat egyáltalán megindulása kizárólag a véletlennek köszönhetően maradt el, a terhelt bűncselekmény elkövetése után tanúsított eredményes elhárító magatartása hiányában cselekménye a több ember sérelmére elkövetett emberölés törvényi tényállási elemeinek megállapítására adna alapot.

Helytálló az arra nézve vont elsőbírói következtetés is, miszerint **1. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekménnyel összefüggésben a terhelt a rendőrség azonnali értesítésével, és ezen keresztül a mentők közreműködésének igénybevételével minden tőle elvárhatót megtett annak érdekében, hogy az általa is előre látott, és az események láncolatából okszerűen következő halálos eredmény bekövetkezését nevelőapja tekintetében elhárítsa. Önkéntes eredmény elhárítása következtében a súlyosabb cselekmény kísérletéért nem vonható büntetőjogi felelősségre, bűnössége kizárólag maradék bűncselekményként a ténylegesen bekövetkezett eredmény alapján életveszélyt okozó testi sértés büntetőjogi tényállásában állapítható meg.

Ugyanakkor - ahogyan erre az ítélet tábla álláspontja szerint a fellebbviteli főügyészségi indítvány minden szempontból helytállóan rámutatott - a törvényszék a jogi álláspontja indokolásakor tévesen terjesztette ki a terhelt Btk. 10.§ (4) bekezdés b/ pontjában foglaltaknak a nevelőapja vonatkozásában megfelelő magatartását, annak hatályát, illetőleg következményrendszerét az édesanyja tekintetében megvalósított cselekmény megítélésére, ugyanis **2. sértett** tekintetében jelen ügyben sem önkéntes elállás, sem pedig az önkéntes eredmény elhárítás megvalósítása nem jöhet szóba. A szűrésok leadásával - az elsőfokú bíróság által is helyesen megállapítottan - **vádlt** a maga részéről mindent megtett az általa célzott halálos eredmény bekövetkezése érdekében, így részéről az elkövetési magatartás

befejezetté vált, az önkéntes elállás megállapíthatósága kizárt. Ugyanilyen megítélés alá kell vonni az önkéntes eredmény elhárítás lehetőségét is, hiszen a vádlott édesanyja esetében ténylegesen meg sem indult olyan okfolyamat, amely a létrejötténél súlyosabb, esetlegesen életveszélyes vagy halálos eredmény bekövetkezéséhez vezetett volna, a 8 napon belül gyógyuló sérülések elszenvedésén túlmenően nem volt olyan eredmény, illetőleg olyan eredmény irányába meginduló okfolyamat, amelynek bekövetkeztét, illetőleg a jóvátehetetlen eredmény irányában való továbbfejlődését a terheltnek el kellett, objektíve el lehetett volna várnia.

Az önkéntes eredmény elhárítás a kísérlettől való visszalépésnek az önálló elállás melletti másik, a Btk. 10.§ (4) bekezdés b/ pontjában szabályozott esetköre, kizárólag befejezett magatartású kísérlet esetén és csakis materiális bűncselekményekkel összefüggésben jöhet szóba. Az eredmény elhárítás maga csak aktív magatartással valósulhat meg abban az esetben, ha az eredmény bekövetkezéséhez vezető okfolyamatot az elkövető cselekménye szakítja meg. Nyilvánvaló feltétel az is, hogy az eredmény elhárítása még valósággal lehetséges legyen.

A töretlenül érvényesülő ítélkezési gyakorlat az eredmény bűncselekményeknél szóba jöhető önkéntes eredmény elhárítás egyik, magától értetődő alapfeltételeként tartja számon azt, hogy az elkövetőnek módja legyen az eredmény elhárítására, azaz be tudjon avatkozni a megindult okfolyamatba, amely ennek hiányában egyébként elő is idézné a terhelt által is előre látott eredményt. Aki tehát élet kioltására irányuló szándékkal, arra alkalmas eszközzel életfontosságú érkepleteket támad egy szűrőeszközzel, de a célzott eredmény valamilyen oknál fogva nem következik be, a halálos eredmény, illetőleg az életveszélyes irányba mutató okfolyamat meg sem indul, hanem csak 8 napon belüli eredmény következik be, már nem lesz képes az eredmény elhárítására. Nem tekinthető eredmény elhárításnak az a körülmény, hogy bár lehetősége lenne rá, több célzott késszúrást már nem ad le. Az önkéntes elállás pedig értelemszerűen azért nem állapítható meg, mert az életfontosságú szerveket támadó szúrásai leadása pillanatában a kísérlete befejezetté vált.

Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az önkéntes eredmény elhárítás mint büntethetőséget megszüntető ok nem alkalmazható akkor sem, ha a sértett életveszélyes állapota létrejöttének hiányában a terhelt objektíve nem került abba a helyzetbe, hogy az eredményt önként elhárítsa (BH 2010.57.).

Fentiekre figyelemmel az ítélőtábla a fellebbviteli ügyészi állásponttal mindenben megegyezően arra a jogi álláspontra jutott, hogy a terhelt édesanyja sérelmére elkövetett cselekménye emberölés büntettének kísérleteként értékelendő.

A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálata során az ítélőtábla is figyelemmel volt a helytállóan számba vett és értékelt bűnösségi körülményekre, ennek körén belül azonban az enyhítő körülmények felsorolása és értékelése alapvető korrekcióra szorult. A másodfokú bíróság osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, miszerint jelen ügyben sem a vádlotti személyiségzavar, sem pedig a sértettek meghivatkozott közreható magatartásának enyhítő körülményként történő értékelésére nincs törvényes lehetőség, a terhelt megállapított személyiségzavara a beszámítási képességét semmilyen módon nem érintette, másrésről pedig az irányadó ítéleti tényállás utalást sem tartalmaz olyan körülményekre, amelyek alapot adhatnának sértetti közrehatásként történő értékelésre. Ugyanakkor utalni kell arra is, hogy az elsőbírói megállapításokkal szemben **vádlott** korára tekintettel már nem minősíthető

fiatal felnőtt korúnak, amely tényező megállapíthatósága mellett a büntetlen előéletére való hivatkozás is téves, utóbbi pedig a jelen ügyben megvalósult nagy tárgyi súlyú bűncselekmények mellett enyhítő körülményként nem is vehető figyelembe. Ugyancsak nem enyhítő körülmény, miszerint a vádlott egy kiskorú gyermek tartására köteles, a másodfokon eljáró bíróság a tartási kötelezettség vádlott általi tényleges teljesítését tekintette ekként.

Mindezek mellett a főügyészségi álláspont helytállóan hívta fel a figyelmet arra, hogy - miután **2. sértett** vonatkozásában az utólagos terhelti magatartás sem önkéntes elállásként, sem önkéntes eredmény elhárításként nem értékelhető - a vádlott bűncselekmény elkövetése után véghezvitt cselekménye az édesanyja vonatkozásában nyomatékos enyhítő körülményként értékelendő.

A minősítésváltozásra figyelemmel további enyhítő körülmény az emberölés büntettének kísérleti szakban maradása, valamint a kísérlet befejezettsége ellenére annak kifejezetten távoli, 8 napon belül gyógyuló következményeket létrehozó jellege, eredménye.

A fenti enyhítő és az elsőfokú bíróság által helyesen számba vett súlyosító körülmények egybevetett értékelése alapján az ítéletábra megállapította, hogy a törvényszék által alkalmazott szankciórendszer nem szolgálta megfelelően és hatékonyan a speciál prevenció elve mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket sem, nem minősíthető arányosnak a terhelt személyiségében rejlő és az elkövetés konkrét körülményeiben is lelepleződő jelentős társadalomra veszélyességgel, a vádlott által megvalósított cselekmények tárgyi súlyával, s egyúttal alkalmatlan más személyek hasonló bűncselekmények megvalósításától való visszatartására is, az ügyészi fellebbezés hiányában azonban, a beállott súlyosítási tilalom folytán az ítéletábra nem nyúlhatott a büntetés súlyosításának eszközéhez.

A fentiekre figyelemmel az ítéletábra az első fokon eljáró bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdés alapján megváltoztatva a **2. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekmény tekintetében a jogi minősítéssel kapcsolatos rendelkezést a fentebb indokoltak szerint módosította, ezen terhelti cselekményt a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntette Btk. 10.§ (1) bekezdése szerinti kísérletének minősítette.

Fentiek mellett az elsőfokú ítélet egyebekben törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdésének alkalmazásával rendelkezett a terhelt által az elsőfokú ítélethirdetéstől a másodfokú ítélet kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, egyúttal a Be. 381.§ (1) bekezdése alkalmazásával megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és rendelkezett annak viseléséről is.

Győr, 2015. április 16. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk. .Csák Csilla sk.
a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2014. november 4. napján kihirdetett B.244/2014/15. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2015. április 16. napján

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: